

Arrest

nr. 170 885 van 29 juni 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 september 2015 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. FADILI en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 september 2015 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden thans bestreden en zijn gemotiveerd als volgt:

“ BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.05.2015 werd ingediend door:

Naam: B(...)
Voornaam: C(...)
Nationaliteit: Marokko
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het
Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met haar partner, zoals vereist door artikel 40bis, §2, 2° van de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij elkaar tenminste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden, en elkaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij als partners één jaar onderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Volgende documenten worden voorgelegd:

- *verklaring wettelijke samenwoning dd. 19.12.2014: echter, dit document is te recent om aan te tonen dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar tenminste twee jaar voorafgaand aan de aanvraag kennen, of dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voorafgaand aan de aanvraag. Het kan dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen*
- *verklaringen op eer door derden met betrekking tot de aangehaalde relatie en de samenwoont van betrokken- en: echter, gezien verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden, kunnen deze niet in overweging genomen worden als afdoende bewijs van de aangehaalde duurzame en stabiele relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon*
- *ongedateerde foto's: gezien er niet kan nagegaan worden wanneer deze foto's genomen werden, kunnen ze niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter van de aangehaalde relatie tussen betrokkenen*
- *ongepersonaliseerde kassatickets van verschillende winkels; ongepersonaliseerde treintickets zone Mechelen - zone Brussel maart - juni 2014: gezien deze bewijsstukken niet gepersonaliseerd zijn, en bijgevolg geen aanwijs- bare link hebben met betrokkenen en met de aangehaalde relatie tussen betrokkene en de referentiepersoon, kunnen deze dan ook niet aanvaard worden als afdoende bewijs van het duurzame en stabiele karakter ervan*

Uit de voorgelegde documenten blijkt niet dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar reeds twee jaar kennen. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkenen op het moment van de aanvraag minder dan één jaar ononderbroken samenwoonden. Ze hebben geen gemeenschappelijk kind.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing

belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België verstreken.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Het middel luidt als volgt:

“Verzoeker werpt de hierboven vermelde middelen tegen de motivatie van de bestreden beslissing.

1.

Doordat de bestreden beslissing onvoldoende en gebrekkig gemotiveerd is (op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm) en faalt zowel in feite als in rechte, alsmede niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoeker ingediende aanvraag tot machtiging van verblijf (artikel 40 ter Vw) dd. 18 mei 2015.

Terwijl verzoeker in zijn aanvraag tot machtiging van verblijf (artikel 40 ter Vw.) wel degelijk op een afdoende wijze heeft aangetoond dat hij een duurzame en stabiele relatie heeft met zijn partner door een bewijs te leveren van minstens één jaar samenwonen.

Zodat bestreden beslissing dan ook ten onrechte toepassing van artikel 40bis, §2, 2° Vw. om te besluiten dat verzoeker niet op afdoende wijze zou hebben aangetoond een duurzame of stabiele relatie te hebben met zijn haar Belgische partner.

2.

De bestreden beslissing schendt een aantal algemene rechtsbeginselen van openbaar bestuur, waaronder de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, de proportionaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 luidt als volgt: “De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Volgens de rechtsgeleerde VAN MENSEL moet de draagkracht van de beslissing slaan op vier factoren, m.n. de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden bevatten), de juridische aanvaardbaarheid (de juiste wettelijke interpretatie), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten), de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerd beleid).

De maatregel, m.n. het bevel om het grondgebied te verlaten waardoor verzoekende partij in een precaire situatie zal belanden en hierdoor gescheiden zal zijn van zijn partner is in casu onevenredig met de beoogde legitieme doel van die maatregel. De inbreuk hierop zal m.a.w. groter zijn dan wat noodzakelijk is voor het beoogde doel. In de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt nergens een degelijke proportionaliteitstoets of een belangenafweging vanwege verwerende partij om zodoende zijn maatregel te rechtvaardigen.

3.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. 1

1 RvSt. 17 januari 2007, nr. 166.860; RvSt. 7 december 2001, nr. 101.624; RvV 5 juni 2009, nr. 28.348.

2 RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954.

3 RvV nr. 80.585 van 2 mei 2012.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding). 2 Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van

een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

4.

Verwerende partij gaat zeer kort door de bocht door te stellen dat de documenten die door verzoekende partij neergelegd zijn niet zouden beantwoorden aan de vereisten om de duurzame relatie aan te tonen. De documenten die voorgelegd werden zijn niet grondig onderzocht.

De bestreden beslissing weigert de verblijfsvergunning als wettelijk samenwonend partner van een burger van de Unie (Belg) om dubbele reden:

(a) Enerzijds zou niet blijken dat verzoeker en zijn partner elkaar reeds twee jaar kennen, en

(b) Anderzijds zou evenmin blijken dat partijen op het moment van de aanvraag minstens één jaar ononderbroken samenwoonden, quod certa non.

Deze beslissing en motivatie is evenwel incorrect/onwettig om redenen zoals hierna uiteengezet, zodat deze de beslissing niet kan schragen en de verbreking zich opdringt.

Duurzame stabiele relatie:

Alvorens verzoeker en zijn Belgische partner een verklaring van wettelijke samenwoning hebben afgelegd, sloten partijen een samenlevingsovereenkomst af voor de notaris op datum van 1 september 2014.

Meer nog, partijen zijn effectief samen gaan wonen nadat zij reeds meer dan een half jaar een koppel waren. Verzoeker heeft onmiddellijk na de samenwoning zijn effectieve verblijfplaats gemeld aan het Marokkaans consulaat te Antwerpen. Dit blijkt overigens uit de adresgegevens in zijn nationaal paspoort. Het Marokkaanse paspoort werd afgeleverd aan verzoeker op datum van 16 mei 2014.

Op datum van 19 december 2014 hebben partijen een verklaring van wettelijke samenwoning afgelegd voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Mechelen.

Vervolgens werd deze aangifte van verklaring van wettelijke samenwoning door de ambtenaar van de burgerlijke stand overeenkomstig artikel 1476quater B.W. overgemaakt aan het Parket van de Procureur des Konings te Mechelen m.o.o. advies.

Verzoeker en zijn Belgische partner werden op 12 januari 2015 afzonderlijk verhoord door inspecteur van de politie te Mechelen. Er zijn verschillende woonstbezoeken van deze inspecteur plaatsgevonden, waarbij tevens een buurtonderzoek werd gevoerd waaruit bleek.

Op grond van dit opsporingsonderzoek op instructie van het Parket van de Procureur des Konings te Mechelen kon door het parket worden besloten tot een gunstig advies als er geen sprake is van schijnwettelijke samenwoning in de zin van artikel 1476bis B.W.

Door de wet van 2 juni 2013 tot wijziging van het Burgerlijk Wetboek (...) met oog op de strijd tegen de schijnhuwelijken en schijnwettelijke samenwoningen (in werking getreden op 3 oktober 2013) wordt naar volkomen analogie met het huwelijk/schijnhuwelijk nu een controle "schijnwettelijke samenwoning" voorzien in de wet.

Naar volkomen analogie met artikel 146bis BW (volgens hetwelk er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde) werd met deze wet van 2 juni 2013 een artikel 1476bis B.W. ingevoerd.

Net zoals bij gunstig advies bij controle door het Parket van de Procureur des Konings in een dossier 'controle (schijn)huwelijk' aldus kan worden besloten dat géén sprake is van misbruik, doch wél van een duurzame levensgemeenschap, is dit nu ook het geval bij een gunstig advies in een dossier 'controle (schijn)wettelijke samenwoning'.

In die zin dient verzoeker n.a.v. zijn verzoek tot verblijfsmachtiging als partner van een EU-burger van 18 mei 2015 te worden beoordeeld door verweerder onder artikel 40bis, §2, 2° Vw. Waarbij wel degelijk afdoende werd aangetoond dat verzoeker gedurende één jaar samen met zijn Belgische partner samenwoont.

Immers gaat het niet op om de controle inzake de intenties en duurzame levensgemeenschap van partners wél op een gelijke wijze (streng) te controleren, doch vervolgens – na gunstig advies – toch alsnog een zeer verschillend gevolg te geven aan een goedgekeurde verklaring van wettelijke samenwoning door nà dit gunstig advies toch nog bewijs van een duurzame levensgemeenschap te eisen. Het bewijs van de duurzame levensgemeenschap werd net bewezen aan de hand van het opsporingsonderzoek en het gunstig advies van het PdK waar een veel grotere objectieve waarde aan kan worden gehecht, alsook aan de samenlevingsovereenkomst en de nationale paspoort van verzoeker dan aan een subjectief bewijs van 'relatie' gedurende twee jaar of wonen op hetzelfde adres gedurende één jaar.

Kortom,

Verweerder maakt ten onrechte toepassing van artikel 40bis, §2, 2° Vw. om te besluiten dat verzoeker niet op afdoende wijze zou hebben aangetoond een duurzame of stabiele relatie te hebben met haar Belgische partner;

Ondergeschikt wordt minstens door het opsporingsonderzoek van de politie en het gunstig advies van het Parket van de Procureur des Konings wel degelijk een afdoende bewijs van deze duurzame en stabiele relatie van verzoekster en haar partner aangetoond op een daadkrachtige wijze.

Beide weerhouden redenen tot weigering zijn dan ook incorrect en kunnen de bestreden beslissing dan ook niet deugdelijk ondersteunen, zodat de verbreking zich opdringt.”

Artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;

2° de partner, die hem begeleidt of zich bij hem voegt, met wie de burger van de Unie overeenkomstig een wet een geregistreerd partnerschap heeft gesloten.

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen :

a) bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond :

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhielden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;

- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;

b) met elkaar komen samenleven;

c) beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar;

d) ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon;

e) geen personen zijn bedoeld in artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek.

f) ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek en dit voor zover de beslissing kracht van gewijsde heeft verkregen.

(...)”.

Ondergeschikt betoogt verzoekster dat het bewijs van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet als geleverd dient te worden beschouwd gelet op het opsporingsonderzoek en het gunstig advies van het parket dat hierop volgde.

Eveneens is het bewijs dat partijen gedurende één jaar op hetzelfde adres wonen geleverd doordat zij een samenlevingsovereenkomst hebben afgesloten voor de notaris., evenals het paspoort van verzoeker. Verzoeker stelt dat aldus het bewijs voorligt dat er sprake is van een duurzame levensgemeenschap.

Bijgevolg is de bestreden beslissing van 17 september 2015 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

In casu blijkt immers niet uit de bestreden beslissing dat verwerende partij alle voorgelegde stukken, o.a. de samenlevingsovereenkomst en de het paspoort van verzoeker, behoorlijk heeft onderzocht en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing heeft genomen.

De bestreden beslissing stelt verzoeker derhalve niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

5.

Het bevel om het grondgebied te verlaten:

Verzoeker wenst op te merken dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten, terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen.

De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, §4, vijfde lid, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt: "Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken."

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Nergens in de bestreden beslissing blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om de minister of zijn gemachtigde te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren.

Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: "Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld.

Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur." (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek – algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt derhalve dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren.

De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

De motiveringsplicht zoals neergeschreven in art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze.⁴

De bestreden beslissing betreft een beslissing waarvan de Raad van State geoordeeld heeft dat er slechts één beslissing (bijlage 20) met één motivering werd genomen (RvS 28 juni 2010, nr. 205.924)."

2.1.2. In de mate dat het middel betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing, zijnde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, moet worden vastgesteld dat verzoeker geen belang heeft. Immers, de verklaring wettelijke samenwoning dateert van 19 december 2014, en was dus sedert 19 december 2015 reeds één jaar gesloten. Het blijkt dat verzoeker daarop dan ook een nieuwe aanvraag om gezinshereniging heeft ingediend. Ter zitting is gebleken dat deze aanvraag heeft geresulteerd in een nieuwe beslissing die, zo wordt namens de verwerende partij ter zitting bevestigd, betrekking heeft op het niet voldaan zijn aan de inkomensvoorwaarden, en waarin de vraag naar het bewijs van de duurzame en stabiele relatie –logischerwijs, gezien de datum van de overeenkomst tot wettelijke samenwoning- niet langer aan de orde is. Verzoeker –die ter zitting blijft vasthouden aanzijn belang, maar daarover enkel stelt dat de huidige bestreden beslissing onwettig is en dat daarop een vernietiging moet volgen- toont niet aan dat hij in de gegeven omstandigheden enig voordeel zou kunnen halen uit de vernietiging van de thans bestreden weigeringsbeslissing. Het louter gegrond horen bevinden van een middel volstaat daartoe immers niet.

2.1.3. Het tweede middelonderdeel van het eerste middel heeft betrekking op de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten.

In eerste instantie moet erop worden gewezen dat dit bevel wel degelijk werd gemotiveerd. Immers, er valt te lezen: *“Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen de 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België verstreken.”* Met deze motivering komt de verwerende partij alvast tegemoet aan artikel 8 van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat het bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 vermeldt die werd toegepast. Verder brengt verzoeker geen elementen bij die er toe zouden moeten leiden vast te stellen dat de verwerende partij in casu niet afdoende heeft gemotiveerd of, ruimer, die haar zou hebben belet om, niettegenstaande de wettelijke grondslag die haar in beginsel toelaat een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren, daartoe over te gaan. Het middelonderdeel is dan ook ongegrond.

2.1.4. Het eerste middel kan niet worden aangenomen.

2.2.1. In een tweede middel werpt de verzoekende partij de schending op van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis”.

Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1° EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2° EVRM.

De rechten op huwelijk en op eerbied voor het privéleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door de E.V.R.M. opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen.

R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128;

De bedoeling van de beslissing van verwerende partij ligt hierin verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. De wil om het even welk verblijfsrecht te weigeren aan verzoeker vormt een inmenging in zijn privéleven die niet verenigbaar is met art. 8.2 E.V.R.M.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn partner een onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven.

R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999 <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; , Rev. dr. étr. 1999, 258, noot -; , T. Vreemd. 1998, 329;

Voor zover, per impossibile, zou geoordeeld worden dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM, schendt de bestreden beslissing alleszins de bescherming geboden aan zijn partner. Ook zij is gerechtigd op normale wijze haar gezinsleven te kunnen uitoefenen hier in België.

Ook dit middel is derhalve gegrond.”

2.2.2. Uit de bewoordingen van het tweede middel blijkt onmiskenbaar dat het is gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, nu verzoeker het steevast heeft over de weigering van het verblijfsrecht. Hiervoor werd reeds vastgesteld dat verzoeker geen belang heeft bij de middelen in zoverre zij betrekking hebben op deze weigeringsbeslissing, omdat een vernietiging ervan hem geen voordeel kan opleveren. Daarbij komt nog dat de verwerende partij er niet toe gehouden is bijkomend te motiveren over artikel 8 van het EVRM in het kader van deze weigeringsbeslissing (cfr. RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

2.2.3. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig Artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend zestien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS